

[Ingmar Wagner.]

fsættelse eller bortfald af afgifter efter afsnit I fastsættes af finansministeren ved en i lovtidende indrykket bekendtgørelse. Først har man som sagt villet slette bestemmelsen om, at loven om forbrugsbegrænsende foranstaltninger skal bortfalde med udgangen af marts 1957, og nu vil man oven i købet tilføje en bestemmelse, hvorefter finansministeren ene kan afgøre, hvornår loven skal ophøre med at virke, eller måske ene kan afgøre, hvor længe vi skal have denne lov, hvor længe vi skal have denne uretfærdige skat. Der kan fornuftigvis ikke være to mening-inger om, at dette er stridende mod såvel dansk lovgivningssædvane som mod grundlovens ånd og bogstav. Folketinget har ingen ret til at delegere sin lovgivende myndighed til finansministeren, og det er mere end dristigt af finansministeren at fremsætte et forslag herom i folketinget.

Dernæst et enkelt spørgsmål til finansministeren. Samtidig med at de forbrugsbegrænsende foranstaltninger blev gennemført, vedtoges det også, at der skulle udstedes sparebeviser. Disse er som bekendt udsendt til befolkningen til dækning af de forhøjelser, der fandt sted i forbindelse med de forbrugsbegrænsende foranstaltninger, og der er vel ingen tvivl om, at en af grundene — måske den vigtigste grund — til, at man udstedte disse sparebeviser, var tøjskattens gennemførelse. Hvad nu? Fremsættes der forslag om nye sparebeviser? Forbrugernes udgifter fortsætter jo, og derfor må det være naturligt, at en gennemførelse af dette lovforslag bliver forbundet med en forlængelse af bestemmelsen om udstedelse af sparebeviser. Det er et spørgsmål, jeg meget gerne vil have svar på.

Og tilsidst. Kommunisterne vil alvorligt opfordre folketinget til at overveje disse betragtninger. Vi vil opfordre folketinget til at holde fast ved det, der blev vedtaget i foråret 1955, nemlig at tøjskatten skal udløbe i foråret 1957. Vi vil opfordre folketinget til at afvise finansministerens forsøg på at tiltage sig lovgivende myndighed, og vi vil opfordre folketinget til at fastslå, at omsætningsafgiften på tekstilvarer og andre forbrugsgenstande skal være totalt afskaffet i foråret 1957, samt at en aftrapning, hvis en sådan er nødvendig, må påbegyndes med det samme.

Tholstrup: Det foreliggende lovforslags syv første paragraffer indebærer ikke problemer for os; dem kan vi godt tiltræde. Derimod kan vi ikke tiltræde § 8, i hvert fald ikke i dens nuværende formulering. Selve tanken om aftrapning er os ikke fremmed, tværtimod. Vi har selv foreslået noget sådant i december 1955, og senere blev vi bekendt med det konservative forslag til folketingsbeslutning, som var videre udbygget end vort forslag. En forudsætning for, at vi kan gå med til en aftrapning nu, er imidlertid, at den påbegyndes hurtigst og tilendebringes, inden tøjskatten når at virke flere ulykker end de lukninger af virksomheder, som allerede har fundet sted.

Tekstilfabrikationen og tekstilhandelen er hårdt ramt af to politiske foranstaltninger: tøjskatten, som blev gennemført af socialdemokraterne og de radikale, og tøjtolden, som blev gennemført af socialdemokraterne med støtte af de konservative. Såvel tøjskat som tøjtold nedsætter den tøjmængde, befolkningen bliver i stand til at købe. Arbejdsløshed, pristalsstigning og manglende skatteevne er blevet resultatet. Understøttelser, pristalspåvirkning af offentlige udgifter og mindre skatteindbetalinger vil næppe nå op i nærheden af det beløb, staten får ind ved afgifterne. Der behøver derfor ikke at opstå noget væsentligt provenutab, måske slet ikke noget, ved, at man påbegynder afviklingen straks, eller ved, at man følger retsforbundets lovforslag af 18. april om øjeblikkelig ophævelse.

Det ærede medlem hr. Peter Nielsen talte om, at den valutariske situation ikke tillod, at loven udløb nu, og det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard sagde, at ingen vil rokke ved den valutastabilisering, som er indtrådt i den senere tid. Hertil vil jeg sige, at kun folk, som er i besiddelse af en ubegrænset selvtillid, der grænser til selvovervurdering, kan tro, at man ved hjælp af denne lov bliver i stand til at øve indflydelse på valutasituationen; det gør man ikke. Arbejdsløshed giver naturligvis et mindre valutaforbrug, men sandelig også mindre produktion og eksport, så det går lige op, blot bliver en mindre udenrigsomsætning resultatet. Loven vil ingen indflydelse få på valutaforbruget.

Jeg vil gerne dvæle lidt ved den højtærede ministers bemærkninger i fremsættel-